

"Ali kako vi možete sprečiti ljude da pamte?" uzviknu Winston, ponovo za trenutak zaboravivši na brojčanik. "Pamćenje je nevoljno. Ono je van čoveka. Kako možete kontrolisati pamćenje? Moje niste stavili pod kontrolu!"

O'Brajen se ponovo namrgodi i položi ruku na brojčanik.

"Naprotiv", reče, "ti ga nisi stavio pod kontrolu. To te je i dovelo ovde. Ti si dospeo ovamo zato što nisu uspeo u poniznosti, u samodisciplini. Nisi hteo da izvršiš onaj čin pokoravanja koji je cena normalnosti. Više si voleo da budeš lud, da budeš manjina koja se sastoji samo od jednog čoveka. Vinstone, samo disciplinovan duh može opažati stvarnost. Ti veruješ da je stvarnost nešto objektivno, spoljno, što postoji za sebe. Ti isto tako veruješ da je priroda stvarnosti sama po sebi očigledna. Kad zavaravaš sebe misleći da nešto vidiš, ti pretpostavljaš da svi ostali vide isto što i ti. Ali ja ti velim, Vinstone, da stvarnost nije spoljna. Stvarnost postoji u ljudskoj svesti i nigde više. I to ne u svesti pojedinca, koja može grešiti i koja, bilo kako bilo, brzo umire; samo u partijskoj svesti, koja je kolektivna i besmrtna. Istina je ono za šta Partija kaže da je istina. Stvarnost se može opažati samo kroz oči Partije. To je činjenica koju moraš ponovo naučiti, Vinstone. Za to je potreban čin samouništenja, napor volje. Pre nego što ćeš postati normalan, moraš se poniziti."

On zastade nekoliko trenutaka, kao da bi sagovorniku dao vremena da njegove reči shvati do kraja.

"Da li se sećaš", nastavi on, "da si zapisao u svoj dnevnik, Sloboda, to je sloboda reći da su dva i dva četiri?"

"Da", reče Winston.

O'Brajen podiže levu ruku, nadlanicom prema Winstonu, sakrivši palac i raširivši preostala četiri prsta.

"Koliko sam prstiju podigao, Vinstone?"

"Četiri."

"A ako Partija kaže da nije četiri nego pet - koliko onda?"

"Četiri."

Reč mu se završi u prigušenom jauku. Kazaljka na brojčaniku beše uzletela na šezdeset pet. Po celom telu mu izbi znoj. Vazduh mu je prodirao u pluća i izlazio s dubokim stenjanjem koje nije mogao zaustaviti čak ni kad je stegao zube. O'Brajen ga je posmatrao. Držeći i dalje četiri prsta raširena. Zatim povuče polužicu. Ovog puta se bol samo malo ublaži.

"Koliko prstiju, Vinstone?"

"Četiri."

Kazaljka se pope na šezdeset.

"Koliko prstiju, Vinstone?"

"Četiri! Četiri! Šta drugo da kažem? Četiri!"

Kazaljka se mora biti popela još više, ali on je nije pratio. Vid su mu ispunjavali krupno, strogo lice i četiri prsta. Prsti su mu stajali pred očima kao stubovi, ogromni, zamagljenih obrisa, pomalo zatreseni; ali bilo ih je bez pogovora četiri.

"Koliko prstiju, Vinstone?"

"Četiri! Prekinite, prekinite! Kako možete dalje? Četiri! Četiri!"

"Koliko prstiju, Vinstone?"

"Pet! Pet! Pet!"

"Ne, Vinstone, to ti neće vredeti. Lažeš me. Ti još uvek misliš da ih je četiri. Koliko prstiju, molim?"

"Četiri! Pet! Četiri! Koliko hoćete. Samo prekinite, prekinite ovaj bol!"